

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n^o 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 7 JANUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Plus IX.

Bedrag der vorige lijst	fr. 321,50
Ontvangen op het bureau van den Postrijder:	
M. Perreau, schepen	25,00
M. Deploige, burgemeester te Widoie	10,00
Eene onbekende dame van Tongeren	20,00
Eene dienstmeid van Hern-St-Hubert	5,00
Ontvangen door de tusschenkomst van M. den deken :	
Eene onbekende van Tongeren	15,00
Een onbekende id.	5,00
Id. id.	10,00
Id. id.	10,00
Id. id.	20,00
Id. id.	2,00
M. Hansen, schepen te Coninxheim	5,00
Totaal fr.	459,50

1870.

Men moet verre in de wereldgeschiedenis achteruitgaan om een jaer te vinden, waarin zulke gewichtige gebeurtenissen hebben plaats gehad als in 1870. Europa is getuige geweest van feiten, die eenen ganschen ommekeer in de oude orde van zaken zullen tot stand brengen, en van andere, welke uitslag nog niet te voorzien zijn. Wat al gebeurtenissen op minder dan zes maanden tijds!

Het ontzaglijkste feit voor deze zijde van het werelddeel, dat wij bewonen, vindt zijne oorzaak en reden in vroegere dagen. De bloedige, gruwelijke worsteling, die Frankrijk en Pruisen met zooveel jammer en ellende vervult, werd door de klaarzienden onmiddellijk na den oorlog tusschen laatstgemelde mogendheid en Oostenrijk, voorspeld, en hing, gedurende omtrent vier jaren, als een bedreigend onweder boven Europa, handel en nijverheid in hunne vaart tegenhoudende, en de harten met vrees voor de donkere toekomst vervullende. Frankrijk, dat onverschillig de vergrooting van Pruisen zag tot stand komen, bevond, na de verwezenlijking van koning Wilhelms heerschzuchtigen droom, dat zijne werkeloosheid een mislag was geweest, en dat, wilde het niet voor lang van zijnen rang als eerste militaire mogendheid vervallen, het tegen de nog onverzagde veroveringszucht van Pruisen paal en perk diende te stellen.

Het lang gevreesde onweder barsite in juli los, doch wij zien er nog het einde niet van....

DE BEUKENHOEVE.

(Vervolg.)

Op dat oogenblik kwam een haveloos gekleed man met een terugstootend uiterlijk de kamer binnenstormen.

« Verraad! » riep hij, « verraad! »

« Wat is er gebeurd, Jacqueland? » vroeg de syndicus met een ontvreden voorkomen.

« Wat er gebeurd is, burger!... Kunst gij dat nog vragen? Hebt gij niet bevel ontvangen de beide papen van Dammartin gevangen te nemen? Welnu! de tweede is op de vlucht. »

« Indien gij hem hebt zien vluchten, waarom u dan niet van hem meester maakt? » hernam de syndicus driftig en misschien inwendig verheugd een der beide slachtoffers te zien ontsnappen, die hij in zijn hart eerde.

« Kon ik dat, alleen tegen allen? » antwoordt de bedelaar, van woele gloeiende blikken op de omstanders werpende. « Die troep aristos heeft geweigerd mij te volgen; ja, wat nog erger is, een man, dien de hel verdelge, en wiens bloed mijn mes vroeg of laat zal drinken, Jean-Claude Bellerain, heeft mij in mijne vervolging van den vluchteling verhindert en in de onmogelijkheid gebracht te zien, waarheen hij zich begeven heeft. »

De syndicus haalde de schouders op en den bedelaar met een blik van diepe verachting metende, voegde hij hem toe:

« Die man heeft zijn plicht gedaan met zijn medeplichtige te verdedigen; maar gij, die een vijand van de republiek hebt laten ontkomen, na belofte te hebben haar te zullen verdedigen, gij hebt klaarblijkelijk aan den uwen te kort gedaan. »

In plaats van « vrede, liefde en eendracht onder de kinderen der menschen, » dat gewoonlijk op 't einde des jaars wordt gezongen, klinkt de afscheidsgroot aan 't oude jaar als een rouw- en doodzang.

Wie de eindelijke zege in den gewelddigen kamp zal betalen, is nog niet uitgewezen, hoezeer de Duitsche wapenen tot beden de overhand behielden. Maar de gevolgen van dien reusachtigen krijg? Klaarder vertoont zich dit punt aan den gezichteinder; doch brengt het geruststelling mede? De deutsche vorsten hebben den Koning van Pruisen den titel van Keizer aangeboden, en Duitschlands eenheid bezegeld. Zoo zullen wij wellicht weder gemeenzaam worden met eenen naam, die door onze voorvaders, vooral tijdens het leven van keizer Karel V, als de hoogste en luisterrijkste waardigheid in Europa werd beschouwd.

De staatkundige beteekenis dezer verandering kan niet te hoog geschat worden. Er is in Europa eene groote omwenteling tot stand gekomen; niemand is in staat om de toekomstige onderlinge betrekkingen der groote mogendheden te voorspellen, doch de laatste politieke richting der naaste toekomst is wel vooruit te zien. Er zal een machtig Duitschland zijn, onder de leiding van een vorstenhuis, dat Duitschlands belangen en krijgsglorie zal vertegenwoordigen. — Daarnevens zal Rusland staan, even sterk en werkzaam als ooit, en aan de andere zijde, Frankrijk, voor eenen tijd lang buiten staat, om in Europa eene groote rol te spelen. De uitkomst is dus deze: Vroeger waren in Europa twee militaire rijken met groote macht en krachtige centralisatie, en daartusschen stond eene onderling verdeelde, eene maar half gevormde natie, welke verpletterd kon worden zoohaast die twee rijken elkander naderden, om haar te vernietigen.

Ondertusschen is het militaire Keizerrijk in Frankrijk, het werk van eenen bloedigen staatsaanslag, door eenen anderen staatsaanslag zonder bloedstorting vernietigd. Zal de republiek, na het einde des oorlogs, krachtig genoeg zijn om orde in het rijk te handhaven, de vrijheid te bewaren, de wet te doen eerbiedigen? Wij vreezen, dat dit haar uiterst moeilijk zal zijn, en dat Frankrijk, na de wapens tegenover zijnen vijand neergelegd te hebben, door partijverdeeldheden nog dieper beroerd en verscheurd zal worden.

In Italië hebben wij eene andere en zeer gewichtige gebeurtenis gezien. Nad de afkondiging van 't geloofpunt der onafhaalbaarheid der harten der Roomsche katholieken in de

beide wereldronden met blijdschap vervuld, de verraderlijke inpalming der weinige provinciën, die den Paus Koning waren overgebleven, heeft in de gansche wereld een kreet van verontwaardiging doen opgaan. De troepen van Victor Emmanuël zijn te Rome verschenen onder voorwendsel van de orde, de vrijheid, de beschaving en den godsdienst te redden; en de orde is er vernietigd, de vrijheid verwordt, de beschaving eene eeuw achteruit gedrongen, den godsdienst schier onmogelijk gemaakt. Hier ook is de toekomst donker, maar de hoop verlaat het katholieken niet, dat bidt en waakt.

Het ware onbegrijpelijk, dat Europa die afschuwelijke schennis van het volkenrecht stilzwijgend zou bekrachtigen; dat het verraad, de huichelarij, de misdaad hunnen troon zouden oprichten op de puinen van het goddelijk recht, van de waarheid, van de vlekkelooze eer.

Wat ons vaderland betreft, het heeft, gelukkig tot heden, den storm wederstaan, die aan onze grens is losgebroken.

Het gevaar is stellig nog niet gansch afgeweken, maar de voorzichtigheid der regering en de vaderlandsliefde der natie, die zich nooit zoo krachtig heeft veropenbaard als in deze hachelijke omstandigheden, zullen, wij durven het verhoopen, dezen gunstigen uitslag verwerven. Als door eene schikking der Voorzienigheid is het bewind, daags voor het uitbreken der oorlogs, ontvallen aan de handen van staatsmannen, die sedert lang het vertrouwen der natie onwaardig geworden waren; die de vanouds geprezen verdraagsaamheid door willekeur, de vrijheid door despotisme hadden vervangen; die in der waarheid, voor het land een gevaar waren geworden.

Op hen is een bestuur gevolgd, dat de taak heeft genomen het gepleegde onrecht te herstellen, en de wijze principen van wezenlijke vrijheid toe te passen, die de Grondwet heeft bekrachtigd. De laatste helft van 1870 heeft bewezen, dat de groote meerderheid van België's bevolking die edele pogingen wil ondersteunen, en 1871 zal, denken wij, die hoop aller ware vaderlandslievende burgers niet bedriegen.

Victor Emmanuël is in Rome. Na lang aarzelen heeft hij den dag van nieuwjaar gekozen om de Eeuwige-Stad binnen te trekken. De telegraaf verzekert dat de roomsche bevolking den overveldiger wel heeft ontvangen. Wij gelooven er niets van. Hoe het zij,

VIII.

DE WRAAK VAN DEN BEDELAAR.

Eenigen tijd na de in het vorige hoofdstuk verhaalde gebeurtenissen, werd er met haastige slagen op onze huisdeur geklopt.

Wij zaten allen rondom de groote tafel in het huishoudverrek bijeen. Kapellaan Prince zat ook bij ons als boerenknecht gekleed. Hij zou dien nacht het H. Misoffer opdragen in eene daartoe expresselijk ingerichte kamer, waar hij zulks reeds meermalen had gedaan. Eenige vrienden waren verwittigd en zouden komen.

De zon was twee uur geleden ondergegaan achter eene bank van zwarte donderwolken en sinds ettelijke oogenblikken was de wind, zonder den dampkring te verfrischen, opgestoken en kondigde een naderend onweder aan. Het was een stikdonkeren nacht, geen maan of sterren vertoonden zich aan het uitspansel. De donder rommelde dof achter de wolken. Bij de minuut wakkerde de wind aan en waaierde hij ophield met huilen, was het het verwijderd gerommel van den donder, dat men vernam.

Het was op dat oogenblik, dat de deur klopper, met haast bewogen, luid weergalmde.

Onthust slaan wij de oogen op den kapellaan, Jan-Claude en mijn schoonbroeder Jean Pigynot, den man van Sophie.

Alle drie keken in gepeinen verdiept somber voor zich en schenen niets gehoord te hebben. Het geklop verdundelde; er was zenuwachtige haast merkbaar in de hand, die den klopper in beweging bracht.

Jean Claude sprong van zijn stoel op.

« Wat is dat? » sprak hij, ons ondervragend aanzien.

Maar niemand onzer kon hem daarop antwoord geven. Hij nam een licht en ging naar de deur. « Wacht even! » zeide de kapellaan, « men

al de « blijde inkomsten » van gansch de wereld zullen niets vermogen tegen de besluiten der goddelijke rechtvaardigheid: zij zullen alleenlijk de kastijding, bewaard voor den plichtige, schrikkelijker maken. Van het Capitolium tot de Tarpeische rots zal de afstand niet ver zijn voor Victor Emmanuël.

Sterfgevallen.

Gisteren 6 januari is te Borgloon, in den ouderdom van 39 jaren, na eene korte ziekte overleden, M. Prosper Daris, doctor in geneeskunde en voorzitter van het genootschap van St Vincentius à Paulo. De dood van M. Daris is een publieke rouw voor het kanton Borgloon en een gevoelig verlies voor de geneeskunde. De armen verliezen in hem den milddadigsten weldoener.

De plechtige lijkdienst zal plaats hebben in de parochiale kerk van Borgloon, maandag 9 januari om half tien.

Verleden woensdag om 10 uren heeft in de parochiale kerk van Freeren de plechtige lijkdienst plaats gehad van den eerw. heer Gos, gewezen pastoor van die parochie, wiens overlijden wij reeds verleden dinsdag gemeld hebben. De lijkplechtigheden werden gecelebreerd door eene talrijke gerestijheid in bijwezen der gansche parochie. De stoffelijke overblijfsels van den eerbiedwaardigen herder zijn begraven geworden voor het Missie Kruis, aan den oosten kant, tusschen den muur van het kerkhof en het koor.

De parochie die hij zoo lang bestierd heeft zal niet ophouden zijne gedachten te zegenen. De kerk van Freeren en de kapel toegewijd aan O. L. V. van 7 Weeën, welke hij met zoo veel kostelijke voorwerpen verrijkt en versierd heeft, zullen aan het nageslacht den ijver van hunnen herder voor Gods huis herzeggen.

Oorlogsberichten.

Volgens eene pruisische depeche uit Versailles, wordt de noordoosterlijke kant van Parijs aanhoudend beschoten door de zware belegkanonnen der Duitschers. Het vuur der forten Rosny en Noisy is inderdaad tot zwijgen gebracht door den geweldigen vuurregen en de vernielende ontploffingen van 12,000 bommen en granaten. Het fort van Nogent beantwoordde gister nog den aanval der vijandelijke batterijen; doch men voorzigt dat het ook alras zijn vuur zal moeten staken door de overmacht van het pruisisch grof geschut.

Door dit feit, zijn die forten echter nog niet

weet niet wie het kan zijn en in ons aller belang is het beter, dat ik mij verwijder. »

En hij verdween in een verborgen schuilplaats die men in de dikte van den muur had aangebracht.

Mijn broeder maakte nu de deur open en trad met een roep van ontzetting een paar schreden terug.

Op den drempel vertoende zich eene lange magere vrouw, wier loshangende grijze haren, door den wind om haar hoofd fladderende, gedeeltelijk haar met bloed en slijk bemorst gelaat bedekten. Hare verwarde kleederen, hare verwilderde oogen, hare bijzende ademhaling, getuigden van een snellen loop of eene hevige worsteling, of krankzinnigheid of misschien dat alles gelijktijdig.

« Grondige hemel! » riep Jean-Claude uit, « wat is u overkomen en wie heeft u in zulk een staat gebracht, mijne goede Rosalie? »

« Ach! die monsters, » antwoordde de vrouw in ons midden tredende, « indien ik niet dood, niet geheel in stukken ben, is het huone schuld niet. »

« Maar wat is er dan met u gebeurd?... »

« Wat met u allen zal gebeuren indien gij niet ten spoedigste de vlucht neemt. »

Rosalie Poupeney was eene beboefte vrouw, die sobertjes haren kost verdiende door boodschappen in de stad te doen en daar eieren en boter dagelijks te verkoopen, die zij bij de boeren inkocht. Dat handwerk van opkoopster stelde haar in de gelegenheid de onbedeedigste priesters te spreken, hen te hulp te komen, hun te verschaffen hetgeen zij noodig konden hebben, hun in een woord talloze kleine diensten te bewijzen; want zij bezat niet alleen een medelijdend hart, maar veel geloof. Indien er zieken te bedienen, kinderen te doopen waren, ging zij onder voorwendsel van boter en eieren te willen